

Dziwactwo

Jakie to dziwne, że strach, który się w nas kryje, nigdy nas nie opuszcza.

Jakie to dziwne, że wszyscy jesteśmy związani ze sobą, a jednak tak obcy wobec siebie.

Jakie to dziwne, że niektóre historie kończą się dobrze, a inne źle.

Jakie to dziwne, że zadany ból utrzymuje się w nas bardziej, niż każda inna emocja i nigdy nie znika.

Jakie to dziwne, że ludzie są, dzielą z nami historię, a potem znikają .

Jakie to dziwne, że powitania są tak radosne, a pożegnania tak smutne.

Jakie to dziwne, że serce nadal bije, po tak długiej rozłące, po tak wielkim bólu.

Jakie to dziwne, że cierpienie tak łatwo przychodzi, a tak trudno odchodzi.

Jakie to dziwne, że mimo wszystko odbierane są nam najbliższe osoby.

Jakie to dziwne, że śmierć czyha na każdego i wszyscy jej doświadczymy.

Jakie to dziwne, że od ludzi oczekuje się tak wiele i tak mało się im daje.

Jakie to dziwne, że w pewnym wieku wyrastamy z bajek i pieśni śpiewanych przez mamę.

Jakie to dziwne, że zadane ciosy, złe słowo, będą się utrzymywały na zawsze, a dobre chwile wygasną.

Jakie to dziwne, że największą stratą jest odebranie nam bliskiego.

...Bo przecież to dziwne?

Dziwne jest to, że tak niepojęte rzeczy

z wiekiem stają się mniej dziwaczne.

Julia Blejwas